

El Poema del Canigó

Rellegint el Canigó de Mossen Cinto
en la calma de les vagues d'estiu pren
l'esperit aquell requet, aquell escalf
catalanex de natura i ideal,
d'anyorament i esperances, en el
sentiment d'amor a la terra, aquell
encantament poètic musical ver-
daqueria flairs de nostres herbat-
jes, vident de la transparència
lumínosa dels palaus de les
fades; aquella visió comprensora
del herois i sant de nostra
raça porta i per últim aquella
fortalera esperancada en la gran-
da creixent de Catalunya.

El sentiment catalanex pren
vida directa abemantre en les aigües
pures de les neus de nostres montanyes
mes altes com el nostre esperit i clava
i magnifica en les idees mares

2141

que de la més alta Veritat devallan.
 Vos inunda tota una frescor de na-
 tura verge i coneguda, que cono-
 na delitament en la més íntim i-
 deal de la pròpia natura. Aigües i neu,
 cirgler i abrics, sants i herais d'es-
 pora geranta, monjes i fades, tot
 conta a dins nostra amb una ma-
 teixa harmonia coneguda i nova
 per la frescor en qu'es coprada. Tot
 un element de natura catalana,
 verge i fresca com romins ~~l'infant~~
 de jove adolescent que dins les
 coses més belles de la manera
 més bella, per la nitia incomprensió
 de la innocència original i endevi-
 nadora.

El món de les fades pren una
 frescor de natura qu'encisa i representa
 l'esperit. L'Herbei pirineenc entona
 de flaire catalana el romà enganyador
 de la il·lusió. La Mateixa Floridura
 no sabem ni verament estrefa les

ingenuitat de la pàgina enamorada
 de Gentil o si Griselda corre
 ja per l'amor i'na ~~torrat~~ enci-
 rat i transformat en la fada blan-
 ca, germana de les neus pures de
 les cimes altes. És la fada catalana,
 es la il·lusió de la nostra inventiva que
 no pot mai el fleure ~~per~~equivol
 de la espontaneïtat de rassa. Mes la
 il·lusió il·lusió es, i mentidera, i
 distreu i fa perdre la dignitat que
 hom ha de ser. No obstant, tant
 estima el poeta a Gentil que
 estimbat i mort en ple encis
 el ven prendre volada la seva
 ànima al regne de la realitat
 suprema.

Después de haber leído
el poema Carrizo de
Morzen Cinto. —